

VAGT-TAARNET

og Forkynder af Kristi Nærværelse.

13. Aarg.

København — August 1916 — Kristiania

Nr. 8.

Høstindsamlinger og Høstsigtelser.

Der stilles mange Spørgsmaal til os om, hvorledes de Sandheder, der er fremstillet i *Studier i Skriften* og i *Vagttarnet* fremkom, og om hvorledes de udviklede sig til deres nuværende symmetriske og skønne Form. Var de et Resultat af Syner? Gav Gud os paa en overnaturlig Maade Løsningen paa disse hidtil skjulte Mysterier i Hans Plan? Er Forfatteren til disse Skrifter mere end et sædvanligt Væsen? Gør han Paastand paa overnaturlig Visdom eller Evne? Eller hvorledes er denne Aabenbaring af Guds Sandhed kommet?

Nej, kære Venner, vi gør ikke Paastand paa at være noget overordentligt; ej heller ønsker vi at opøje os selv i Brødrenes Omdømme, undtagen i den Forstand som Mesteren tilskyndede til, da Han sagde: „Den, der vil være den største iblandt eder, han være eders Tjener“ (Matt. 20, 27). Vor Stilling blandt Verdensmennesker og navnkristne er visselig langt fra at være høj; thi overalt tales der imod os. Vi er dog fuldt ud tilfredse med at vente paa Opøjselsen, indtil Herrens rette Tid er inde. (1 Pet. 5, 6.) Med Apostlens Ord svarer vi derfor: „Hvorfor ser I paa os, som om vi af egen Kraft havde gjort disse Ting?“ Vi er ogsaa et Menneske under samme Vilkaar som I, med de samme Svagheder og Skrøbeligheder, og vi stræber alvorligt efter at overvinde mange Skødesynder, Anfald af Modløshed o. s. v., og at ile fremad mod vort høje Kalds Sejrspris; og vi gør kun Paastand paa som en trofast Forsker af Guds Ord at være en Pegefinger, som vi for har udtrykt det, for at hjælpe eder til selv at finde Sporet paa Guds vidunderlige Plans hellige Blad — der ikke er mindre vidunderlig for os, forsikrer vi eder, end det er for eder selv.

Nej, de Sandheder, vi fremstiller, blev ikke aabenbaret i Syner og ved Drømme eller ved Guds hørlige Røst; ej heller blev de aabenbaret alle paa en Gang, men gradevist, i Særdeleshed siden 1870 og endnu mere siden 1880. Denne nuværende Afsløring af Sandheden skyldes ikke menneskelig Sindrigheid eller en særlig fin Opfattelsesevne, men ganske ligefrem den Kendsgerning, at Guds rette Tid var kommet; og dersom vi ikke talte, og intet andet Redskab kunde findes, vilde selve Stenene raabe.

Vi beretter følgende, ikke alene fordi vi er blevet opfordret til at give et Tilbageblik over Guds Ledelse paa Lysets Sti, men i Særdeleshed fordi vi tror, at det er nødvendigt, at Sandheden bliver fortalt i al Beskedenhed, for at Misforstaaelser og skadelige, fejl-

agtige Fremstillinger kan blive afvæbnet, og at vore Læsere kan se, hvorledes Herren hele Vejen har hjulpet og ledet os. Saa vidt som andres Navne og Synspunkter vil blive nævnet i denne Beretning, vil vi bestræbe os for kun at fremføre saadanne Punkter, der er nødvendige til en Forstaaelse af vor Stilling og af Herrens Ledelse. Ej heller kan vi nævne alle de smaa Tilfælde, hvor ved Guds Naade Troen blev prøvet, Bønner blev besvarede o. s. v., idet vi kommer i Hu, at vor Mester og den første Menighed ikke efterlod saadanne Eksempler paa pralende Tro, men tvertimod gav en anden Formaning, nemlig den: „Har du Tro, da hav den hos dig selv.“

Vi vil ikke gaa tilbage og fortælle, hvorledes Lysset brød igennem de Skyer af Fordom og Overtro, som indhyllede Verden under Pavedømmets Regering i den mørke Middelalder. Reformationsbevægelsen eller snarere Reformationsbevægelserne fra da af indtil nu har gjort deres Del med Hensyn til at bringe Lys ud af Mørke. Men vi vil her indskrænke os til at betragte Høstsandhederne, som er fremsat af *Watch Tower Bible and Tract Society*, tidligere kaldet *Millennial Dawn* og *Zions Watch Tower*. Vi ~~begynder Beretningen ved Aaret 1868, da Udgive- ren, efter i nogle Aar at have været et indviet Guds Barn og et Medlem af Congregationalistkirken og K. F. U. M., begyndte at blive rystet i Troen med Hensyn til mange længe antagne Læresætninger.~~

Et Omrids af den nærværende Sandheds Udvikling.

Da jeg blev opdraget som Presbyterianer og oplært i Katekismen, og da jeg af Naturen var et spørgende Gemyt, faldt jeg som et let Bytte for Vantroens Logik, saa snart som jeg begyndte at tænke selv. Men det, som først truede med at blive et fuldstændigt Skibbrud med Hensyn til Troen paa Gud og Bibelen, blev ved Guds Forsyns Ledelse vendt til det bedste og tilintetgjorde blot min Tillid til menneskelige Trosbekendelser og urigtige Bibelfortolkninger.

Jeg blev gradevist ledet til at se, at om end nogle af Trosbekendelserne indeholdt nogle Sandhedselementer, var de som et Hele vildledende og i Modstrid med Guds Ord. Blandt andre Teorier stødte jeg ogsaa paa Adventismen. Tilsyneladende tilfældigt kom jeg en Aften ind i en snavset, skummel Sal i Allegheny, hvor jeg havde hørt, at der blev holdt religiøse Møder, for at se, om den Haandfuld, der var forsamlet dér, havde noget mere fornuftigt at tilbyde end de store Kirkers Trosbekendelser. Dér

hørte jeg for første Gang noget om Adventisternes Synspunkter gennem Jonas Wendell, som nu er død for længe siden. Saaledes bekender jeg, at jeg staar i Gæld til Adventisterne saa vel som til andre Samfund.

Skønt hans Udlæggelse af Skriften ikke var ganske klar, og skønt den var langt fra det, vi nu glæder os over, var det ved Guds Førelse nok til at genoprette min svigtende Tro paa Bibelens guddommelige Inspiration og til at vise, at Apostlenes og Profeternes Beretninger var knyttet uopløseligt sammen. Det jeg hørte, sendte mig til min Bibel for at studere den mere ivrigt og omhyggeligt end før, og jeg vil altid takke Herren for Ledelsen; thi skønt Adventismen ikke hjalp mig til at se en enkelt Sandhed, hjalp den mig i høj Grad til at komme af med Vildfarelserne og beredte mig derved for Sandheden.

Det første svage Glimt af Guds Plan.

Jeg begyndte snart at se, at vi levede paa en Tid nær ved Evangelietidsalderens Afslutning, nær ved den Tid, hvorom Herren erklærede, at de vise, vaagende blandt Guds Børn skulde komme til en klar Kundskab om Hans Plan. Ved den Tid dannede jeg selv og nogle faa andre sandhedssøgende i Pittsburgh og Allegheny en Kreds, der kom sammen til Bibelstudium; og Tiden fra 1870 til 1875 var en Tid, hvor vi stadigt voksede i Naade, i Kundskab og i Kærlighed til Gud og Hans Ord. Vi kom til at se noget af Guds Kærlighed, hvorledes den havde gjort Foranstaltning for hele Menneskeslægten, hvorledes alle maa opvækkes fra Graven, for at Guds kærlige Plan kan blive afsløret for dem, og hvorledes alle, der da vil udøve Tro paa Kristi Genløsningsværk og vise Lydighed i Overensstemmelse med deres Kundskab om Guds Vilje, da gennem Kristi Fortjeneste kan blive bragt tilbage til fuld Harmoni med Gud og faa det evige Liv. Dette saa vi var det Genoprettelsesarbejde, som er forudsagt i Ap. G. 3, 21.

Men skønt vi saa, at Menigheden var kaldt til Medarveret med Herren i Tusindaarsriget, havde vi indtil den Tid ikke klart set den store Forskel mellem Belønningen for Menigheden, der nu er paa Prøve, og den Belønning, som de trofaste af Verden faar efter deres Prøve ved Slutningen af de tusind Aar — at de førstes Belønning vil blive den aandelige, guddommelige Naturs Herlighed, medens de sidstes vil blive Genoprettelseshertiligheden — Genoprettelse til den menneskelige Naturs Fuldkommenhed, som Slægtens Hoved engang ejede i Edens Have.

Vi fik dengang kun Omridset af Guds Plan at se, og vi slap mange længe nærrede Vildfarelser; thi Tiden var endnu ikke fuldt inde til at forstaa alt klart og i Enkeltheder. Og her vil jeg med Taknemmelighed omtale den Hjælp, jeg fik gennem to nu afdøde Brødre, George Stetson og George Storrs, hvoraf den sidste var Udgiver af Bladet *The Bible Examiner* (Bibelforskeren). Studiet af Guds Ord sammen med disse kære Brødre ledte Skridt for Skridt ind i grønne Græsgange og ind til klarere Haab for Verden, skønt det først var i 1872, da jeg fik et klart Blik paa Herrens Gerning som vor Genløsningspris,

at jeg fandt, at Grundvolden for alt Haab om Genoprettelse ligger i denne Lære.

Naar jeg før den Tid læste Vidnesbyrdet om, at alle de i Gravene skal komme frem o. s. v., tvivlede jeg dog paa det fulde Omfang — om det skulde forstaaes saaledes, at det indbefattede Idioter og spæde Børn, der var døde uden at naa til nogen Grad af Forstaaelse, Væsner, for hvem dette Liv og dets Erfaringer kun synes at have været til liden Fordel. Men da jeg i 1872 kom til at undersøge Emnet om Genoprettelsen fra Genløsningsprisens Standpunkt, hvilken vor Herre Jesus gav for Adam og følgelig for alt, hvad der gik tabt i Adam, fastslog dette fuldstændig Sagen om Genoprettelsen og gav mig den fuldeste Vished for, at *alle maa komme frem* fra deres Grave og bringes til en klar Kundskab om Sandheden og faa en fuld Anledning til at vinde evigt Liv gennem Kristus.

Saaledes gik Aarene 1868—1872. De følgende Aar til 1876 var Aar med stadig Vækst i Naade og Kundskab for den lille Kreds af Bibelstudenter, jeg samledes med i Allegheny. Vi skred fremad fra vore første umodne og ubestemte Tanker om Genoprettelse til en klarere Forstaaelse af Enkelthederne; men Guds rette Tid til at give klart Lys var endnu ikke kommet.

I Løbet af denne Tid kom vi ogsaa til at se Forskellen mellem Herren som „det *Menneske*, der gav sig selv“, og som den, der vil komme igen som et *Aandevæsen*. Vi saa, at Aandevæsner kan være til Stede og dog være usynlige for Mennesker, ganske som vi endnu holder fast ved det og har fremholdt det i *Studier i Skriften*, 2det Bind, 5te Kap. Og vi følte os meget bedrøvede over Adventisternes Vildfarelse; thi de ventede Kristus i Kød og lærte, at Verden og alle i den, undtagen Adventisterne, skulde opbrændes i 1873 eller 1874, og hvis Tidsangivelser og Skuffelser og umodne Tanker om Hensigten med og Maaden for Herrens Komme bragte mere eller mindre Forsmædelse over os og over alle, der længtes efter og forkyndte Hans kommende Rige.

Kronologien ses at være værdifuld.

Disse urigtige Synsmaader, der er saa almindelige, baade med Hensyn til Hensigten med og Maaden for Kristi andet Komme, ledte mig til at skrive en lille Bog: „Hensigten med og Maaden for Herrens Genkomst“, af hvilken omkring 50.000 Eksemplarer udkom.

Det var omkring Januar 1876, at min Opmarksomhed særligt blev henledt paa Emnet om profetisk Tid, som den knytter sig til disse Læresætninger og Forhaabninger. Det gik til omtrent paa denne Maade: Jeg modtog et Blad, kaldet *The Herald of the Morning* (Morgenens Forkynder), der var sendt mig af Udgiveren Mr. N. H. Barbour. Da jeg aabnede det, satte jeg det, paa Grund af Billedet paa Omslaget, straks i Forbindelse med Adventismen; og jeg undersøgte det med nogen Nysgerrighed for at se, hvilken Tid Adventisterne nu vilde sætte som Tiden for Jordens Opbrænding. Men døm om min Forbavselse og Tilfredshed, da jeg af dets Indhold forstod, at Udgiveren var begyndt at faa sine Øjne op for de Emner, der i nogle Aar saa størligt havde

glædet vore Hjerter i vor lille Kreds i Allegheny — at Hensigten med Herrens Genkomst ikke er at *ødelægge*, men at velsigne alle Jordens Slægter; og at Hans Komme vilde være som Tyvens og ikke i Kødet, men som et Aandevæsen, usynligt for Mennesker; og at Hans Menigheds Indsamling og „Klintonens“ og „Hvedens“ Adskillelse vilde gaa for sig i Slutningen af denne Tidsalder, uden at Verden vidste om det.

Jeg glædede mig over at finde andre, der var ved at komme til den samme fremskredne Stilling, men blev forbavset ved at finde den Erklæring meget forsigtigt fremholdt, at Udgiveren af *The Herald of the Morning* troede, at Profetierne tilkendegav, at Herren allerede var *nærværende* i Verden, uset og usynlig, at Høstarbejdet, Indsamlingen af Hvede og Klinte allerede var begyndt, og at dette Synspunkt blev bekræftet af de Tidsprofetier, som han for et Par Maaneder siden troede var slaaet fejl.

Her var en ny Tanke: Kunde det tænkes, at *Tidsprofetierne*, som jeg saa længe havde foragtet, fordi de var blevet anvendt paa en forkert Maade af Adventisterne, virkelig tilkendegav, naar Herren vilde være usynligt *nærværende* for at oprette sit Rige? — en Ting, som jeg klart saa ikke kunde kendes paa nogen anden Maade. Det syntes mildest talt at være meget rimeligt at vente, at Herren vilde underrette sit Folk om Sagen, i Særdeleshed, da Han havde lovet, at de trofaste ikke skulde blive efterladt i Mørke sammen med Verden, og at, skønt „Herrens Dag“ vilde komme over andre som en Tyv om Natten (listende, ubemærket), skulde dette ikke være saaledes for de vaagende, de alvorlige hellige. — 1 Thess. 5, 4.

Jeg genkaldte mig visse Argumenter, som min Ven Jonas Wendell og andre Adventister havde brugt for at bevise, at 1873 vilde være Vidne til Verdens Opbrænding o. s. v. — idet Verdens Kronologi viste, at de seks Tusind Aar fra Adam endte ved Begyndelsen af 1873 — og andre Argumenter, der blev uddraget fra Skriften og mentes at falde sammen hermed. Kunde det være muligt, at disse *Tidsbeviser*, som jeg havde forbigaaet som uværdige til Opmærksomhed indeholdt en vigtig Sandhed, som Adventisterne havde anvendt urigtigt.

Høstarbejdets Begyndelse.

Ivrig efter at lære af enhver, hvad Gud havde at undervise om, skrev jeg straks til Mr. Barbour, underrettede ham om min Enighed med ham paa andre Punkter og om, at jeg ønskede at vide i Særdeleshed, hvorfor og paa hvilke Skriftheviser han byggede den Anskuelse, at Kristi *Nærværelse* og Evangelietidsalderens Høst daterede sig fra Efteraaret 1874. Svaret viste, at min Formodning var rigtig, nemlig at *Tidsbeviserne*, Kronologien o. s. v. var de samme som Adventisterne brugte i 1873. Det forklarede ogsaa, at Mr. Barbour og hans Medarbejder Mr. H. J. Paton fra Michigan havde været faste Adventister indtil den Tid; og at de for en Tid havde været dybt skuffede, da 1874 gik, uden at Verden brændte op, og uden at de saa Kristus i Kødet. De havde undersøgt de Tidsprofetier, der tilsyneladende var forblevet uopfyldte og havde været ude af Stand til at finde nogen Fejl. Derfor begyndte de at grunde paa,

om *Tiden* var rigtig og deres *Forventninger* forkerte — om ikke Genoprettelse og Verdens Velsignelse, som andre lærte, var det, der skulde spejdes efter.

Ikke længe efter deres Skuffelse i 1874 var der en Læser af *The Herald of the Morning*, der i *Emphatic Diaglott* [en Udgave af det Nye Testamente paa Græsk og Engelsk], som han ejede et Eksempplar af, opdagede noget, der forekom ham mærkeligt — at i Matt. 24, 27. 37. 39 det græske Ord *parousia*, som i vor almindelige Oversættelse er gengivet ved *Komme*, i *Diaglott* er oversat ved „*Nærværelse*“ — øjensynligt den korrekte Oversættelse af det græske Ord. Dette var Nøglen; og da de brugte den, var de blevet ledet gennem den profetiske *Tid* henimod de rette Synspunkter med Hensyn til Hensigten med og Maaden for Herrens Genkomst og dernæst til en Undersøgelse af *Tiden*, naar de Ting, der var tilkendegivet i Guds Ord om Kristi *Parousia*, skulde finde Sted. Saaledes leder Gud ofte sine Børn fra forskellige af Sandhedens Udgangspunkter. Men hvor Hjertet er alvorligt og tillidsfuldt, maa Resultaterne være at drage alle sammen.

Der var ingen Bøger eller andre Skrifter, der fremholdt Tidsprofetierne, som de da blev forstaaede. Saasendte jeg Mr. Barbour Rejsepenge og bad ham besøge mig i Allegheny (hvor jeg var beskæftiget med Forretninger i Løbet af Sommeren 1876) for, hvis han kunde det, at vise fuldt og klart og ud fra Bibelen, at Tidsprofetierne tilkendegav, at Aaret 1874 var det Aar, da Herren var *nærværende* og Høsten begyndte. Han kom; og Beviserne tilfredsstillede mig. Da jeg var et Menneske med faste Overbevisninger og fuldt ud indviet til Herren, saa jeg straks, at de særlige Tider, vi lever i, har megen Indflydelse paa vor Pligt og vort Arbejde som Kristi Disciple; at eftersom vi lever i Høsttiden, skal vi gøre Høstarbejde; og den nuværende Sandhed er den Segl, med hvilken Gud vil vi skal udføre Høstarbejdet overalt blandt Hans Børn.

Jeg spurgte Mr. Barbour, hvad han og *The Herald* nu foretog sig. Han svarede, at der intet blev foretaget; at næsten alle Læserne af Bladet, som var skuffede Adventister, havde mistet Interessen og havde opsagt Abonnementet, og at, da Pengene var opbrugte, Bladet praktisk talt maatte siges at være gaaet ind. Jeg sagde til ham, at i Stedet for at blive modløs og opgive Arbejdet, efter at han nu havde faaet Lys over Genoprettelsen (thi da han kom, havde han meget at lære af mig om den fulde Genoprettelse, grundlagt paa den givne Genløsningspris, der er tilstrækkelig for alle, ligesom jeg havde meget at lære af ham om *Tiden*), skulde han hellere føle, at han nu havde nogle „gode Tidender“ at forkynde, saadanne som han aldrig før havde haft, og at hans Iver i tilsvarende Grad burde tiltage. Paa samme Tid gav Kundskaben om den Kendsgerning, at vi allerede lever i Høsttiden, mig en saadan Tilskyndelse til at sprede Sandheden, som jeg aldrig før havde haft. Jeg besluttede derfor at foretage et kraftigt Felttog for Herren og for Sandheden.

Høstarbejdets Begyndelse.

Jeg besluttede at formindske mine Forretningspligter og give min Tid saa vel som mine Midler til det store Høstarbejde. Som Følge deraf sendte jeg

Mr. Barbour tilbage til sit Hjem med Penge og Ordre til i kortfattet Bogform at udgive de gode Tidender, saa langt som vi indtil da havde forstaaet dem, indbefattende Tidstrækkene, medens jeg afsluttede min Forretning i Philadelphia for at optaget Arbejdet med at rejse og prædike.

Den lille Bog paa 196 Sider, der saaledes blev beredt, hed *De tre Verdener*, og skønt den ikke var den første Bog, der i nogen Grad lærte om Genoprettelse, heller ikke den første, der behandlede Tidsprofetierne, var den, tror jeg, den første, der forbandt Tanken om Genoprettelse med Tidsprofetien. Fra Salget af denne Bog og fra min egen Lomme blev vore Rejseudgifter afholdt. Efter en Tids Forløb fik jeg da den Tanke at faa endnu en Høstarbejder, og jeg sendte Bud efter Mr. Paton, der straks svarede ja, og hvis Rejseudgifter blev afholdt paa samme Maade.

Ved at lægge Mærke til, hvor hurtigt Folk syntes at glemme, hvad de havde hørt, blev det snart klart for os, at medens Møderne var nyttige til at vække Interesse, var et Maanedsbld nødvendigt for at vedligeholde og uddybe Interessen. Jeg foreslog, at Mr. Barbour skulde gøre dette, da han havde Erfaringer som Typograf og derfor kunde gøre det mere økonomisk, medens Mr. Paton og jeg vilde vedblive med at rejse og bidrage til Bladets Spalter, eftersom vi kunde finde Lejlighed dertil. Til den Indvending, at Typerne var blevet solgt, og at de nye Abonnenter, der vilde komme, ikke i lang Tid vilde gøre Bladet selvopholdende, svarede jeg, at jeg vilde forskaffe Pengene til Køb af Typer o. s. v. og efterlade nogle faa Hundrede Dollars i Banken til Mr. Barbours Afbenyttelse, og at han skulde styre dette saa økonomisk som muligt, medens Mr. Paton og jeg vilde vedblive med at rejse. Dette, som syntes at være Herrens Vilje i denne Sag, blev gjort.

Det var efter dette, medens jeg var paa en Tur i Ny Englands Staterne, at jeg traf Mr. A. P. Adams, dengang en ung Metodistprædikant, som blev dybt interesseret og modtog Budskabet hjerteligt i Løbet af den Uge, da jeg prædikede for hans Menighed. Derefter præsenterede jeg ham for en lille Skare interesserede i Nabobyerne og hjalp paa anden Maade, som jeg kunde, idet jeg glædede mig over, at der var endnu en, der ved Studium snart vilde blive en Arbejder paa Høstmarken. Ved den Tid blev jeg ogsaa meget opmuntret ved, at en Mr. Jones sluttede sig til os, en ung Mand, der dengang var Kontorist i min Forretning i Pittsburgh; han var dygtig og lovende og udviklede sig snart til at blive en virksom og skattet Medarbejder i Høstarbejdet, og han huskes endnu af nogle af vore gamle Læsere. Mr. Jones løb godt en Tid lang; men Ærgerrighed eller noget andet gjorde, at han led Skibbrud paa Troen og efterlod et smerteligt Eksempel paa Visdommen i Apostlens Ord: „Mine Brødre, ikke mange iblandt eder blive Lærere, eftersom I véd, at vi skal faa des tungere Dom.“ — Jak. 3, 1.

Sigtet som Hvede.

„Satan har begæret eder for at sigte eder som Hvede.“ — Luk. 22, 31.

Indtil da var alt gaaet jævnt fremad. Vi var i høj Grad blevet velsignede med Sandheden, men

ikke særligt prøvede med Hensyn til vor Kærlighed til den og vor Troskab imod den. Men i Sommeren 1878, Parallellen til Tiden for Herrens Korsfæstelse og Hans Udtalele af de ovenfor anførte Ord, begyndte den Sigtelse, der har vedvaret lige siden, og som før eller senere maa prøve enhver, der modtager den nærværende Sandheds Lys.

„Undrer eder ikke over den Ild, som kommer over eder til Prøvelse, som om der hændte eder noget underligt“; „thi Ilden skal prøve, hvordan enhver Gerning er“ — enten man har bygget sin Tro usolidt af Træ, Hø og Straa i Stedet for med Guds aabenbarede Sandheds kostelige Stene; om man har bygget den paa menneskelige Teoriers (Evolution o. s. v.) løse Sand eller paa den faste Klippe, *Genløsningen*, den eneste sikre Grundvold, som Gud har tilvejebragt. De, der bygger paa den *Klippe*, skal frelses personligt, selv om de kan have opbygget en ulogisk Tro, som „Ilden“ og Rystelsen paa denne Prøvens Dag skal omstyrte og ganske fortære. Men de, der har bygget paa nogen anden Grundvold, enten de har brugt gode eller daarlige Materialer, er sikre paa at gaa fuldstændig til Grunde. — Luk. 6, 47—49; 1 Kor. 3, 11—15.

Hensigten med denne Sigtelse og Prøvelse er øjensynlig den at udvælge alle, hvis Hjertes Ønsker er uselviske, alle der fuldt ud og uforbeholdent har indviet sig til Herren og som er saa længselsfulde efter at Herrens Vilje skal ske, og hvis Tillid til Hans Visdom, Hans Veje og Hans Ord er saa stor, at de nægter at lade sig bortlede fra Herrens Ord enten ved andres Spidsfindigheder eller ved deres egne Planer og Tanker. Disse vil blive styrkede i denne Sigtelsens Tid og vil forøge deres Glæde i Herren og deres Kundskab om Hans Planer, endog medens deres Tro bliver prøvet derved, at Tusinder falder i Vildfarelse paa hver Side. — Ps. 91, 7.

Sigtelsen begyndte saaledes: Det var med Hensyn til Paulus' Udsagn (1 Kor. 15, 51, 52), „Vi skal ikke alle sove, men vi skal alle forvandles.“ Vi holdt endnu fast ved den Tanke, som Adventisterne og i Virkeligheden alle kristne holder paa, at paa en eller anden Tid vilde de levende hellige pludselig og paa overnaturlig Maade blive taget bort i Legemet for derefter bestandig at være sammen med Herren. Og vort Kendskab til Tidsprofetierne lærte os nu at vente denne de helliges Forvandling paa det Tidspunkt i denne Tidsalder, der er parallel med Herrens Opstandelse; thi vi havde allerede set mange af Parallellerne mellem den jødiske og den kristne Husholdning, og disse dannede et af Trækkene i den lille ovenfor omtalte Bog — *De tre Verdener*.

Vi saa ikke dengang, som vi nu ser (se *Studier i Skriften*, Bind III, Kap. 7), at April 1878 afmærkede Tiden for Begyndelsen af Guds Riges Oprettelse ved at alle de, der allerede var hensovede i Kristus, blev herliggjorte; og at den „Forvandling“, som Paulus omtaler i 1 Kor. 15, 51, skal finde Sted i Dødsøjeblikket for den Klasses Vedkommende, der dér er beskrevet, fra den Dato af og frem efter gennem hele Høstperioden, indtil alle de levende Lemmer („Fødderne“) paa Kristi Legeme er forvandlede til herlige Aandevæsner. Men da der paa det Tidspunkt intet skete, som vi kunde se, viste en ny Undersøgelse af Sagen mig, at vor Fejltagelse laa i, at vi ventede at

se alle de levende hellige blive forvandlet paa en Gang og uden at dø — et fejlagtigt Synspunkt, som vi delte med hele Navnkirken, og som vi endnu ikke havde erkendt som en Vildfarelse og forkastet.

Vort nuværende klare Synspunkt var Resultatet af den saaledes paabegyndte Undersøgelse. Jeg saa snart, at naar Apostlen siger: „Vi skulde ikke alle sove“, er Ordet sove ikke ensbetydende med at dø, skønt det i Almindelighed forstaaes saaledes; at Ordet „sove“, som her er brugt, derimod fremstiller *Ubevidsthed*; og at Apostlen ønskede vi skulde forstaa, at fra et vist Tidspunkt af under Herrens Nærværelse vilde Hans hellige, skønt de alle vilde dø som Mennesker (Ps. 82, 6. 7), ikke for en Tid være ubevidste, men vilde i Dødsøjeblikket blive „forvandlet“ og modtage det lovede Aandegeme. Gennem denne Evangelietidsalder har Døden været efterfulgt af *Ubevidsthed*, „Søvn“. Dette vedblev at gælde alle sande hellige, der „sov hen i Jesus“, indtil den Tid, da Han overtog sit Kongeembede (Aab. 11, 17), hvilket vi har vist skete i Foraaret 1878. Se *Studier i Skriften*, 2det Bind.

Ikke alene lod Kongen ved den Tid alle de hensovede Lemmer paa sit Legeme, Menigheden, vaagne op i sin Lighed, men af den samme Grund er det ikke længere nødvendigt (da Tiden for Rigets Oprettelse er kommet), at „Fødderne“ eller de sidste Lemmer gaar ind i „Søvnens“ eller Ubevidsthedens Tilstand. Enhver, der nu afslutter sit Løb trofast indtil Døden, vil derimod straks modtage Livets Krone, og da en saadan bliver forvandlet i en Hast, i et Øjeblik, kan han ikke siges at sove eller være ubevidst. Her — i 1878 — blev Aab. 14, 13 anvendt: „Salige er de døde, som dør i Herren *fra nu af*.“

Saaledes kastede denne nye Undersøgelse yderligere Lys over Stien og blev en god Grund til Opmuntring som Bevis paa Herrens stadige Ledelse.

Fornægtelse af Genløsningen.

Men medens jeg saaledes blev hjulpet frem til klarere Synspunkter og lysere Haab, og medens jeg flittigt bestræbte mig for at hjælpe andre, viste Foraaret 1878 sig langt fra at være en Velsignelse for Mr. Barbour og mange, der var under hans Indflydelse. Da Mr. Barbour forkastede den tydelige, simple Løsning, som er fremstillet ovenfor, syntes han at føle, at han nødvendigvis maatte finde paa noget nyt, der kunde aflede Opmærksomheden fra den fejlslagne Forhaabning med Hensyn til de levende helliges Borttagelse. Men ak, hvor farligt det dog er, om nogen føler altfor meget Ansvar og forsøger paa at fremtvinge nyt Lys! Til vor pinlige Overraskelse skrev Mr. Barbour snart efter en Artikel i *The Herald*, der fornægtede Forsoningslæren — fornægtede, at Kristi Død var Genløsningsprisen for Adam og hans Slægt, idet han sagde, at Herrens Død ikke kunde bidrage mere til Betalingen af Menneskenes Synders Straf, end dette, at stikke en Naal igennem en Flue og lade den lide og dø, af jordiske Forældre kunde betragtes som en retfærdig Afvikling for deres Barns Uartighed. Jeg blev forundret, thi jeg troede, at Mr. Barbour havde en klar Forstaaelse af Kristi Værk som vort Syndoffer, vor vil-

lige Genløser, der med Glæde samarbejdede med Guds Plan og gav sig selv som *Genløsningen* eller den *tilsvarende Pris* for Straffen over Adam, for at Adam og alle hans Efterkommere i sin Tid kunde blive udfriet fra Synden og Døden.

Vor Genløseres villige, forstandige, kærlige Offer i Overensstemmelse med den Plan, som den uendelige Visdom havde ordnet og aabenbaret, var i Sandhed fuldstændig forskelligt fra den elendige Karikatur af Genløsningen, som Mr. Barbour's Illustration fremstillede. Enten havde jeg tilskrevet Mr. Barbour klarere Synspunkter end han nogensinde havde haft, eller ogsaa har han med Overlæg aftaget og bortkastet Kristi Retfærdigheds Bryllupsklædning. Det sidste var den eneste Slutning, der blev tilbage; thi han erklærede senere, at han før havde anerkendt Kristi Død som Menneskets Genløsningspris.

Øjeblikkelig skrev jeg en Artikel til *The Herald* for at modstaa Vildfarelsen og viste heri Nødvendigheden af, at „en døde for alle“, „den retfærdige for de uretfærdige“; at Kristus havde opfyldt alt det, som stod skrevet; og at Gud som Følge deraf kunde være retfærdig og tilgive og udfri Synderen fra selve den Straf, Han selv med Rette havde paalagt. (Rom. 3, 26). Jeg skrev ogsaa til Mr. Paton og henledte hans Opmærksomhed paa de angrebne Læresætningers fundamentale Karakter og paapegede, hvorledes Tid og Omstændigheder alle svarede til Lignelsen om den, der aftog Bryllupsklædningen, lige førend han skulde deltage i Bryllupsfesten. — Matt. 22, 11—14.

Mr. Paton svarede, at han ikke før havde set Sagen i saa stærkt et Lys; thi Mr. Barbour havde en skarp dogmatisk Maade at fremsætte Ting paa, hvilket for Tiden havde bragt ham ud af Ligevægt. Jeg tilskyndede ham, nu da han havde set Lærens Vigtighed, til ogsaa at skrive en Artikel til *The Herald*, hvori han ogsaa i faste Ord gav sit Vidnesbyrd med Hensyn til Kristi dyrebare Blod. Dette gjorde han. Disse Artikler fremkom i *The Herald* fra Juli til December 1878.

„The Watch Tower“ begyndt.

Det blev nu klart for mig, at Herren ikke længere vilde, at jeg finansielt eller paa anden Maade skulde støtte noget, der kunde virke i Modstrid med vor hellige Religions Grundprincipper. Efter en omhyggelig men unyttig Anstrengelse for at omvende den vildfarende trak jeg mig derfor fuldstændig tilbage fra videre Samfund med Mr. Barbour. Men jeg følte, at det, at jeg trak mig tilbage, ikke var nok til at vise min vedvarende Troskab imod vor Herre og Genløser, hvis Sag saaledes var blevet heftigt angrebet af en, der stod i den Stilling, at han kunde lede andre vild; og at han stod i den Stilling skyldtes i høj Grad min personlige Hjælp og Opmuntring, fordi jeg troede, at han i al Oprigtighed var sand overfor Herren. Jeg forstod derfor, at det var Herrens Vilje, at jeg skulde paabegynde et andet Blad, hvori Korsets Fane skulde løftes højt, Læren om Genløsningen forsvares og de gode Tidender om en stor Glæde forkyndes saa omfattende som muligt.

Idet jeg handlede i Overensstemmelse med denne Herrens Ledelse, opgav jeg at rejse, og i Juli 1879

udkom det første Nummer af *The Watch Tower and Herald af Christ's Presence* (Vagt-Taarnet og Forkynder af Herrens Nærværelse). Lige fra Begyndelsen af har det været en særlig Talsmand for Genløsningen; og ved Guds Naade haaber vi, at det skal være det indtil Enden.

En Tid lang havde vi pinlige Erfaringer. Læserne af *The Watch Tower* og af *The Herald* var de samme; og fra den Tid af da det førstnævnte Blad begyndte at udkomme, og Pengeforsyningerne for *The Herald* ophørte, udtog Mr. Barbour ikke alene de Penge af Banken, som jeg havde deponeret dér, og behandlede alt, hvad der var i hans Besiddelse, som sit, men han udøste de ondeste personlige Beskyldninger mod Udgiveren af *The Watch Tower*, for at hindre Bladet og Læren om Genløsningen fra at have Indflydelse paa Læserne. Dette foraarsagede selvfølgelig en Deling, som saadanne Ting altid gør. Den personlige Beskyldning, som nogle ansaa for at være sand, havde den forønskede Virkning at paavirke manges Dømmekraft med Hensyn til Emnet om Genløsningen; og mange vendte sig fra os.

Andre forkaster Genløsningen.

Men Herren lod os beholde sin Gunst, som vi agter mere værdifuld end hele Verdens Gunst. Det var ved den Tid, at Mr. Adams antog Mr. Barbours Synspunkter og ligeledes benægtede Forsoningslæren. Og i Overensstemmelse med vor Fortolkning af Lignelsen om Bryllupsklædningen paa den Tid gik Mr. Barbour og Mr. Adams ud af Lyset og ind i Verdens Mørke med Hensyn til de Emner, de engang saa klart havde set, nemlig Tiden og Maaden for Herrens Nærværelse; fra den Tid af ventede de Kristus baade Foraar og Efteraar lige til Foraaret 1892, da de havde deres sidste Skuffelse, saa vidt som vi har hørt.*)

Under denne Prøve, eller vi kunde med Rette kalde den denne Kamp for Kristi Sag, havde vi en alvorlig og skattet Medarbejder i Mr. Paton, der indtil Sommeren 1881 var en Forsvarer af Læren om de kommende Velsignelser gennem Kristus, baseret paa *Genløsningen*, der blev givet for alle paa Golgata. Da Bogen, *De tre Verdener* i nogen Tid havde været udsolgt, mente vi, at der enten burde udkomme en ny Udgave af den eller en ny Bog, der behandlede de samme Emner.

Mr. Paton gik ind paa at gøre den rede til Trykning, og Mr. Jones tilbød at betale alle Udgifterne i Forbindelse med Trykning og Indbinding og at give Mr. Paton saa mange Eksemplarer af Bogen, som han kunde sælge som Godtgørelse for den Tid, han havde ofret paa at berede den, forudsat at jeg vilde anbefale den velvilligt og gratis i *The Watch Tower*. (Af den Grund var Mr. Jones Adresse den eneste, der blev omtalt i vor Annoncering af den). Han vidste godt, at der vilde blive Efterspørgsel efter den, naar jeg vilde anbefale den, og at hans Udlæg sikkert vilde komme ind igen med Gevinst (thi de Bøger blev ikke solgt til saa lav en Pris,

som vi nu sælger *Studier i Skriften* for.) Jeg gik ikke alene ind paa dette, men hidrog til Mr. Patons personlige Udgifter i Forbindelse med Udgivelsen, saa vel som betalte en Del af Bogtrykkerregningen paa hans Anmodning.

Endnu yderligere Sigtelser.

Til Slut var jeg den eneste, der led noget finansielt Tab i Forbindelse med Bogen „*Daggrøet*“, idet baade Forfatteren og Udgiveren havde finansiell Fordeel deraf, medens jeg anbefalede den gennem staldige Annoncer. Vi er nødt til at fortælle disse Enkeltheder paa Grund af visse urigtige Fremstillinger og ensidige og delvise Erklæringer, som Mr. Paton senere udgav og udsprede i Traktatform. Mr. Paton blev nemlig ogsaa senere Talsmand for dette „andet Evangelium“, hvor Kristi Kors ikke er Midtpunktet, og som fornægter, at Han „købte os med sit eget dyrebare Blod“. (Gal. 1, 6—9). Mr. Paton udgav senere en anden Bog, som, skønt kaldt ved det samme Navn som den, jeg anbefalede, var bygget paa en anden og falsk Grundvold, som jeg ikke kunde og ikke vilde anbefale, men ansaa for vildledende Spidsfindigheder, der tjente til at undergrave hele det kristne Systems Bygning. Den havde dog bibeholdt et tilstrækkeligt Antal af de Sandheder, vi engang holdt paa i Fællesskab, til at gøre den velmagende og farlig for alle, som ikke var rodfæstede og grundfæstede paa Genløsningsklippen.

Den falske Grundvold, som denne senere Bog *Daggrø* fremstillede, er den gamle hedenske Udviklingslære, der har faaet et nyt Navn, og som ikke alene nægter Menneskets Fald, men som en Følge deraf ogsaa *Nødvendigheden* for en Genløser. Den hævder derimod, at Mennesket ikke ved Genløsning og ved Genoprettelse til et tabt Stade, men ved en stadig fremadskridende Udvikling eller Evolution, har hævet sig og stadig hæver sig fra denne lavere Tilstand, hvori den var skabt, indtil den ved sine egne gode Gerninger tilsidst naar frem til den guddommelige Natur. Mr. Paton hævdede, at vor velsignede Herre selv var et fornedret og ufuldkomment Menneske, hvis Gerning paa Jorden var at korsfæste den kødelige Natur (som der blev paa-staaet, at Han havde) og *saaledes* vise alle Mennesker, *hvorledes* de skal korsfæste deres kødelige eller syndige Tilbøjeligheder.

Og her bemærker vi, at det Mørke og den Fornedrelse, der kom over hele Verden i dens faldne, forkastede Tilstand, og som blev yderligere forstærket ved Pavedømmets Præstelist i Løbet af den mørke Middelalder, sammenlignet med det Forstaaelsens Lys, som Gud nu lader skinne over Verden, gradevist har ledt Mennesker til at anse den nuværende Intelligens som blot en Del af Udviklingsprocessen. Dette Synspunkt er, som vi har vist det i *Studier i Skriften*, 1. Bind, ganske ukorrekt, men ikke desto mindre Aarsagen til det forudsagte store Frafald fra Tro paa Bibelen i Løbet af denne Høsttid. (Ps. 91, 7.) Og faa Kristne synes tilstrækkeligt grundfæstede i Sandheden til at kunne modstaa Prøven paa denne „onde Dag“, da mange vil falde og kun faa bestaa.

Den lille Beretning om Maaden, hvorpaa Mr.

*) Mr. Barbour døde nogle faa Aar efter, at denne Artikel første Gang kom i Trykken.

Paton kom dertil, at han vendte sig fra os og fra Genløsningen for at modstaa det, som han engang klart saa og forsvarede, er af Vigtighed; thi den blev Aarsagen til en ny Sigtelse eller Prøve blandt Watch Tower Læserne (ved den Tid et stort Antal), fordi Mr. Paton var blevet en agtet Broder og Medarbejder med os, og fordi han som en rejsende Repræsentant for *The Watch Tower* og dets Lære (hans Udgifter blev afholdt dels af Watch Tower Subskriptionerne og delvis af mig) var *personlig* kendt med en større Del af vore Læsere, end Udgiveren var. Det skete omtrent saaledes:

I Aaret 1881, medens Mr. Barbour endnu udgav *The Herald* og endnu bestræbte sig for at kuld-kaste Læren om Genløsningen, fandt han, at jeg paa en Pilegrimstur havde brugt en Tegning af Tabernaklet til at illustrere, hvorledes Kristi Offer blev forbilledligt fremstillet i det forbilledlige Israels Ofre, og han skrev nu en Artikel om Forsoningen, hvori han paatog sig at vise, at Forsoningsdagens Ofre fremstillede næsten alt andet, end hvad de virkelig fremstiller. Jeg kunde hurtigt gennemskue det fejlagtige i hans Fremstilling, thi han lod Oksen og Bukken fremstille én Ting i ét Vers og en anden Ting i hvert af de andre Vers, hvori de var omtalt. Men jeg véd godt, at Folk i Almindelighed ikke ræsonnerer meget skarpt, og at de, idet de har Livets Omsorger at varetage, er altfor hurtige til at modtage en tilsyneladende Fortolkning uden en kritisk Undersøgelse af Skriftens Ord og deres Sammenhæng.

Efter at jeg havde tænkt over Sagen, undersøgte jeg Kapitlet paany (3. Mos. 16.) Men medens jeg indsaa det uholdbare i Mr. Barbours Fortolkning, kunde jeg kun bekende, at jeg ikke forstod det og ikke kunde give en sammenhængende Fortolkning, som vilde passe paa alle de Enkeltheder, der saa tydeligt var fremholdt, og som alt sammen maatte have en særlig Mening. Hvad kunde jeg gøre? De, der læste baade *The Herald* og *The Watch Tower*, vilde sandsynligvis blive vildledt, hvis de ikke blev hjulpet ud over Vanskeligheden; og om jeg blot sagde, at *The Herald's* Fortolkning var uoverensstemmende med sig selv og derfor uriglig, vilde jeg blive misforstaaet. Mange vilde sikkert tænke, at jeg modsatte mig Mr. Barbours Synspunkt, fordi jeg havde en rivaliserende Aand, thi der er altid Mennesker, for hvem alting fremstiller sig selv som Personlighed, Skinsyge og Partiaand, og saadanne kan ikke forstaa andre, der har et højere og ædlere Synspunkt, og som altid og alene tænker paa Sandheden uden Hensyn til Personer.

„Tabernakelskygger af de bedre Ofre“.

Jeg gik til Herren med denne som med enhver Prøve; jeg sagde til Ham, som det var, hvor ængstelig jeg var for de kære Faar, der havde faaet deres Appetit skærpet ved Sandheden og nu ved selve deres Hunger var udsat for Satans Bedrag. Jeg sagde Ham, at jeg forstod, at Han var Hyrden og ikke jeg, men at jeg ogsaa vidste, at Han vilde synes om min Interesse for Faarene og mit Ønske om at være Hans Tjener og forkynde dem Vejen, Sandheden og Livet; og at jeg følte mig dybt grebet af

at om den Tid var kommet, da et falskt Synspunkt blev tilladt for at forføre de uværdige, at det da ogsaa maatte være Hans rette Tid til at klargøre Sandheden om Emnet, for at de værdige kunde blive i Stand til at staa og ikke falde fra Sandheden.

Da jeg troede, at den rette Tid var kommet til en ret Forstaaelse af Betydningen af de jødiske Ofre, som alle kristne ser var Forbilleder paa de „bedre Ofre“, og da jeg stoledes paa, at Herren vilde give Forstaaelsen, saa snart som jeg var kommet ind i den Sindstilstand, hvori jeg var bedst skikket til at modtage Lyset, bad jeg tillidsfuldt om, at hvis Herrens rette Tid var kommet, og hvis Han var villig til at bruge mig som sit Redskab til at forkynde Budskabet til Hans kære Familie, jeg da maatte blive i Stand til at frigøre mit Sind og mit Hjerter fra enhver Fordom, der kunde staa i Vejen, og blive ledet af Hans Aand til den rette Forstaaelse.

Da jeg troede, at Bønnen vilde blive besvaret bekræftende, gik jeg næste Morgen ind i mit Studereværelse beredt til at studere og skrive. Formiddagen tilbragte jeg med at ransage Teksten og ethvert andet Skriftsted, som kunde kaste Lys over den, særlig Brevet til Hebræerne, idet jeg saa hen til Herren for at faa Visdom og Ledelse. Men der kom ingen Løsning paa dette vanskelige Sted. Eftermiddagen og Aftenen blev tilbragt paa samme Maade og hele den næste Dag. Alt andet blev forsømt, og jeg undrede mig over, hvorfor Herren tøvede saa længe. Men paa den tredje Dag nær Middag blev hele Sagen saa klar for mig som Middagssolen — saa klar og overbevisende og harmonisk med hele Skriftens Holdning, at jeg ikke kunde tvivle paa dens Korrekthed; og ingen har endnu været i Stand til at omstyrte den. (Sagen har været udgivet i flere Oplag i Bogform under Titlen *Tabernakel-Skygger af de bedre Ofre* og kan endnu faas paa Vagtaarnets Ekspedition).

Nu vidste jeg, hvorfor Herren havde ledet mig saa langsomt og forsigtigt til Løsningen. Jeg behøvede en særlig Hjerteberedelse for fuldt ud at kunne værdsætte alt, hvad den indeholdt, og jeg var derved saa meget mere forvissat om, at det ikke var min egen Visdom; thi om det var min egen, hvorfor var det da ikke kommet straks? Jeg fandt, at Forstaaelsen af dette Emne nødvendigvis maatte have en stor Indflydelse paa alle vore Forhaabninger og vort Syn paa alle Sandheder — ikke saaledes, at det omstyrtede gamle Sandheder eller modsagde dem, men at den satte dem alle i Orden og Harmoni og udjævnede de smaa Knuder og Forviklinger.

For Eksempel havde Læren om Retfærdiggørelse ved *Tro* altid mere eller mindre blandet sig i mit Sind — som det har gjort i alles Sind — med Læren om *Helliggørelse*, der opfordrer til Selvopofrelse og *Gerninger*. Dette blev altsammen tydeligt og klart paa en Gang; thi Forbillederne viser, at vi alle som Syndere først og fremmest behøver Kristi Genløsningsoffer, for at vi maa tilegne os dets Fortjeneste ved *Tro*; at vi *saaledes* bliver retfærdiggjorte (regnede fri for Synd), naar vi ved *Tro* modtager Kristi Offer for vor Skyld og indvier os selv til Gud. Forbilledet viser ogsaa, at det først er, *efter at vi er ble-*

vet saaledes rensede i Guds Øjne (ved vor Antagelse af Kristi fuldbragte Værk som vort Genløsningsoffer og Tilregningen af Kristi Fortjeneste), at Gud er villig til at antage vort Offer og modtage os som Medofrere med Kristus, og at vi, om vi trofast indtil Enden følger i Hans Fodspor, skal faa den Gunstbevisning at blive Medarvinger med Ham i Riget.

Endnu mere Lys over Skriften.

Her saa jeg først, at det store Privilegium at blive Medarvinger med Kristus og delagtig med Ham i den guddommelige Natur *udelukkende er indskrænket* til dem, der vil deltage med Ham i Hans Offer og i Sandhedens Tjeneste. Og her saa jeg ogsaa for første Gang, at Herren var den første af disse Ofre — Syndofret; følgelig, at *ingen* af Guds Tjenere, Profeterne og de trofaste, der levede og døde før Kristus, var Præster af Hans Orden eller delagtige med Ham i Ofret, selv om nogle af dem blev stenede, andre gennemsave, andre dræbt ved Sværd for Guds Sags Skyld; at skønt de vil faa en *god og stor* Belønning, vil de tilhøre en anden Klasse og Orden end dem, der er kaldte til Offer og til Medarveret med Kristus i Riget *ved og siden Pinsefesten*.

Her saa jeg ogsaa for første Gang, at Herrens *velbehagelige Dag* betyder denne Evangelietidsalder, Tiden i Løbet af hvilken Gud vil antage enhver Offer, der kommer til Ham gennem Kristus, det store Syndoffer; at naar denne velbehagelige Dag ender, ender ogsaa Medarverettens og den guddommelige Naturs Belønning; og at naar denne store Offerdag, Evangelietidsalderen (den virkelige Forsøningsdag) er sluttet, naar alle Kristi Legemes Lemmer har deltaget med Ham i at ofre deres Rettigheder som retfærdiggjorte Mennesker og skal herliggøres, da skal Velsignelsen begynde at komme til Verden — Tusindaarsrigets Velsignelser, der blev købt til dem af deres Genløser i Følge Guds naadige Beslutning.

Dette bragte mig først til en klar Forstaaelse af Naturforskelle — af hvad der udgør den menneskelige Natur, hvad der udgør Englenes Natur, og hvad der udgør den guddommelige Natur, som det er vist i *Studier i Skriften*, Bind I, Kap. 10. Og medens jeg derimod for hayde brugt Ordet *Genoprettelse* paa en almindelig Maade i Betydningen af en *velsignet Forandring*, begyndte jeg nu under det klarere Lys at se, at det store Genoprettelsesværk kun kunde betyde, hvad Ordet indbefatter — en Genoprettelse af det, som var gaaet tabt (Matt. 18, 11), en Genoprettelse til den oprindelige Tilstand, hvorfra Mennesket engang faldt.

Da saa jeg, at naar Guds Plan var fuldført, vilde den ikke bringe alle Hans Skabninger til den guddommelige Naturs Trin, men at det var Hans Hensigt at have én Klasse Væsner; kaldt Engle, der skønt fuldkomne altid vilde være af en anden Orden eller Natur end den guddommelige; og at det ligeledes var Hans Hensigt at have en Slægt af Væsner af menneskelig Natur, som Adam var et Eksempel eller et Mønster paa, og paa hvis fremtidige jordiske Hjem Paradis eller Eden var et Mønster. Jeg saa ogsaa, at Gud havde bestemt, at Kristus og Hans Med-

ofrere og Medarvinger skal være *Guds Redskaber* til at velsigne den faldne Slægt og genoprette den til den Fuldkommenhed, som Adam havde i Eden, en Tilstand, som Gud sagde var „saare god“, og i hvilken Mennesket var et Billede af sin Skaber.

Da alle disse Ting uventet fremstraalede saa klart, undrede jeg mig ikke over, at Herren gav mig flere Ventedage og en særlig Forberedelse til Velsignelsen; og jeg prisede og takkede Ham. Al min Modløshed og al Frygt for den daarlige Virkning af det urigtige Synspunkt flyede for dette Bevis paa Herrens Ledelse paa den Sti, der „skinner klarere og klarere indtil højlys Dag“. Jeg saa straks, at disse nye Udviklinger sandsynligvis vilde vise sig at blive en Snublesten for nogle saa vel som en stor Velsignelse for andre, der var rede til at modtage dem. I Stedet for at offentliggøre det i næste Nummer af *The Watch Tower*, besluttede jeg først at fremstille Sagen for de mere fremragende Brødre, idet jeg huskede Paulus's Fremgangsmaade i et lignende Tilfælde. — Gal. 2, 1. 2.

Andre drager sig tilbage fra os.

I Overensstemmelse dermed sendte jeg Indbydelse og de nødvendige Penge til Rejseudgifter til fire af de mere fremragende Brødre og anmodede dem om at deltage i en Konference. Mr. Paton fra Michigan var en af de fire og den eneste af dem, der forkastede de første Lysstraaler. Heller ikke han kunde finde nogen Fejl ved Fortolkningen, skønt han saa vel som de andre blev tilskyndet til at vise, hvad der kunde være inkonsekvent, eller anføre Skriftsteder, der kunde tænkes at være i Modstrid dermed. Der var ingen; og ethvert Spørgsmaal beviste blot Stillingens Styrke. Jeg sagde derfor, at hvad de, der var bedst kendt med Guds Plan, ikke fandt Fejl ved, maatte være Sandheden og burde bekendes og læres, i Særdeleshed da det bragte saa skøn en Orden i alle de andre Træk i Sandheden.

Jeg paapegede ogsaa, hvor nødvendigt det var for en logisk Forstaaelse af Forsoningen at se, netop hvad dette viste, nemlig Naturforskellene — at Herren forlod en højere Natur og tog en lavere Natur paa sig, da Han blev Kød, og at Hensigten med denne Naturforandring var den, at Han som et Menneske, et fuldkomment Menneske kunde give sig selv som en Genløsningsbetaling for det første fuldkomne Menneske, Adam, og saaledes genløse Adam og alt, hvad der tabtes i ham. Jeg viste ogsaa, hvorledes der som en Belønning for dette store Værk blev givet Ham *den guddommelige Natur* i Hans Opstandelse — en Natur, der er endnu højere end den, Han havde forladt, da Han blev Menneske.

Men enten var Mr. Patons mentale Syn eller hans Hjerte svagt, thi han tog aldrig Skridtet; og inden længe forlod han ogsaa Læren om Genløsningen. Dog brugte han stadig Ordet Genløsning, medens han fornægtede den Tanke, som indeholdes i Ordet; ej heller kunde han give nogen anden Forklaring af Ordet eller paa anden Maade bestride Korrektheden af den Betydning, som vi knytter dertil — som kan findes i enhver engelsk Ordbog

og stemmer med Betydningen af det græske Ord, som det gengiver.

Til Trods for vore bedste Bestræbelser for at frelse ham, drev han længere og længere bort. Jeg var nødt til at afslaa hans Artikler til *The Watch Tower* af den samme Grund, som nødte mig til at nægte at bruge Herrens Penge, der var betroet mig, til at hjælpe Mr. Barbour til at sprede den samme skadelige Teori.

Det var omtrent ved den Tid, at Mr. Jones underrettede mig om, at de Eksemplarer af Bogen *Daggrøet*, som jeg sidst havde købt, var de eneste, som var tilbage; og idet jeg annoncerede dette, for at der ikke skulde indløbe flere Bestillinger til Watch Tower Kontoret, tog jeg Anledning deraf til at give Løfte om *Millenniets Daggrø*, der skulde fremstille Tidsaldrenes Plan paa en klarere og mere ordnet Maade, hvilket var gjort muligt ved det nye Lys, der var udgydt over hvert Træk deraf gennem Lærdommen fra Tabernaklet.

Omtrent ved denne Tid besluttede Mr. Paton, at han vilde udgive en anden Bog under Navnet *Daggrøet*, revideret saaledes, at den kom til at harmonere med hans nye Synspunkter, der ignorerede Genløsningen, ignorerede Retfærdiggørelsen og Behovet for den, og lærte, at alle Mennesker tilsidst vilde blive evigt frelste — ikke i nogen Forstand som et Resultat af Kristi Offer, men som et Resultat af at enhver korsfæster Synden i sig selv — Loven, hvor under de stakkels Jøder prøvede paa at anbefale sig selv til Gud, men som ikke retfærdiggjorde nogen. Mange og haarde var de Bagvaskelser, der blev slynget ud over mig, fordi jeg blottede denne Forandring, sagde at den oprindelige Bog *Daggrøet* var udsolgt, og at den nye Bog var bygget paa en anden Grundvold end den, jeg havde anbefalet.

Føde for tænkende kristne.

I Løbet af denne Tid var jeg travlt beskæftiget med et umaadeligt stort Værk, som nogle af eder kender — Udgivelsen og Udbredelsen af over 1,400,000 Eksemplarer af de to smaa Bøger *Føde for tænkende kristne* og *Tabernakel Lærdomme*. Disse to smaa Bøger tilsammen var lige saa store som første Bind af *Studier i Skriften*. Foruden det blev jeg overdænget med tusinder af glade og glædelige Breve fra dem, der havde modtaget og nu læste de smaa Bøger, der blev uddelt, og som gjorde Spørgsmaal og bad om mere Læsning. Tilmed kom der finansielle Forviklinger, og i fire Aar blev jeg saaledes hindret i at opfylde mit Løfte om *Millenniets Daggrø*, nu kaldt *Studier i Skriften*. Ej heller er vort Løfte om det fuldstændige Sæt opfyldt endnu. Seks Bind er udkommet, men det syvende er endnu ikke udgivet. I Løbet af disse fire Aar kæmpede vi os dog igennem en umaadelig Masse Arbejde (alt gjort med Glæde for Herrens og Hans helliges Skyld); og hvert Aar haabede vi paany at kunne faa samlet den nødvendige Tid til at fuldføre første Del af *Millenniets Daggrø*. Og den samme store Modstander af Sandheden hindrede senere de andre Bind af Serien.

Nogle af dem, som endnu har *De tre Verdener* eller den gamle Udgave af *Daggrøet*, kunde maaske

ønske at kende min nuværende Mening om dem — om jeg endnu anser dem for at være nyttige Bøger at laane til Sandhedssøgere. Hertil svarer jeg, sikkert ikke. Thi selve de umodne Synspunkter med Hensyn til Guds Sandhed, som er fremstillet deri, lader dem komme langt til kort af det, som vi nu ser er Guds vidunderlige Plan. Ting, som nu er klare som Middagssolen, var dengang taagede og sammenblandede. Forskellen mellem den fuldkomne menneskelige Natur, hvortil de lydige af Verden vil blive *genoprettet* i Løbet af Tusindaarsriget, og den *guddommelige* Natur, hvortil den lille Hjord, de udvalgte, der ofrer i denne Evangelietidsalder, snart skal *ophøjes*, havde vi dengang ikke set. Alt, hvad der nu er saa klart, var dengang taaget, sammenblandet, utydeligt. Vi havde heller ikke dengang set de Trin eller Planer, som er vist paa Kortet i første Bind af *Studier i Skriften*, og som har hjulpet mange til at skelne mellem Retfærdiggørelse og Helliggørelse og at bestemme deres nuværende Stilling ind for Gud.

Og de Tidsregninger, som disse første Bøger fremstiller, mangler Fasthed og efterlader Læserne i Tvivl med Hensyn til, hvad det er, Forfatteren forsøger at bevise for dem, og de tjener kun til at forvirre Sindet og bibringe det Indtryk, at Tidsprofetierne blot er en Slags Nøgler og ikke tjener noget bestemt Formaal. Derfor svarer jeg ganske afgjort, at jeg ikke vilde anbefale eller bruge disse Bøger nu. Engang var jeg meget mindre omhyggelig med, hvad jeg spredte og anbefalede, men jeg lærer hver Dag at blive mere og mere omhyggelig med Hensyn til den Art Føde, jeg sætter frem for Herrens sultne Faar. Herren har lært mig, at det er en ansvarsfuld Sag at være Lærer, endog naar det drejer sig om at sprede en Bog eller et Blad. Selv Bogen *Føde for tænkende kristne* (nu udsolgt), som jeg udgav og spredte i Aaret 1881, kan jeg ikke længere anbefale, fordi den er mindre systematisk og derfor mindre klar end de senere udgivne Bøger.

Endnu en Sigtelse.

Et andet Kapitel i vor Erfaring behøver at omtales, da det afmærker endnu en Rystelse og Sigtelse. Mr. A. D. Jones foreslog at starte et nyt Blad efter de samme Regler som *The Watch Tower* for paany at offentliggøre nogle af de simplere Træk i Guds Plan og til at være en Slags Missionær og Lærer for Begyndere. Da jeg vidste, at han var klar med Hensyn til Emnet om Forsoningen, ønskede jeg ham Guds Velsignelse og medsendte et Prøvenummer af hans Blad *Zions Dag Stjerne* (nu for mange Aar ophørt) til vore næsten ti tusinde Læsere, men, som det senere viste sig, kun for at foraarsage, at nogle af dem snublede og faldt i frodig Vantro, medens andre forkastede Forsoningen. Thi skønt *Dagstjernen* styrede ret fremad nogle faa Maaneder og opretholdt den samme Stilling som *The Watch Tower* med Hensyn til Genløsningen og af samme Grund nægtede at optage de Artikler, som Mr. Paton indsendte, var det dog, inden et Aar var omme, gaaet ud i fræk Vantro og fornægtede hele Resten af Bibelen saa vel som de Dele deraf, som lærer Adams Fald og Genløsningen derfra i Kristus.

Alt dette betød et nyt Pres, en ny Sigtelse, en ny Løsrivelse fra Venner, der fejlagtigt troede, at vor Kritik af de falske Lærdomme udsprang fra en skinsyg Aand, og som ikke saa hurtigt saa, hvor hans Lære førte hen, eller hvor vigtigt det var at holde fast ved de første Grundregler i Kristi Lære — hvorledes Kristus *døde* for vore Synder og opstod for vor Retfærdiggørelse.

Disse Rystelser og Sigtelser er vedblevet og er endnu ikke forbi; thi alle maa fuldt ud prøves. Det er ikke et Spørgsmaal om, hvem der kan *falde*, men om, „hvem kan *bestaa*“, som Apostlen fremsætter det. Og vi har atter Behov for at huske Apostlens Formaning: „Den, som tykkes at staa [der føler sig tryk, som Peter gjorde, da han sagde: „Herre, om alle andre forlader dig, saa vil jeg dog ikke“], se til, at han ikke falder“.

Prøven for alle kristne.

Denne Lære om en anden Frelsesvej (og tillige Frelse for alle) end ved Kristi Kors, er ikke alene den Vildfarelse, som siden 1874 har sigtet alle, der kom ind i den nærværende Sandheds Lys, men den er den Prøve, som er kommet over hele Kristenheden for at prøve den. (Aab. 3, 10.) Den har bredt sig blandt alle Klasser af kristne, i Særdeleshed blandt alle Sektens Prædikanter. Det Antal, der tror, at Kristi Død tilvejebringer Genløsningsbetalingen for den adamitiske Synd, bliver mindre for hver Dag; der har i Sandhed været en virkelig vild Flugt fra Læren om Menneskets Fald i Adam og hans Genløsning fra dette Fald ved „det Menne-ske Kristus Jesus“. (1. Tim. 2, 5. 6.) Det er sket, som Psalmisten profetisk udtrykker det, at ét Tusind skal falde for hver en, der bliver staaende. — Ps. 91, 7.

Tiden er kommet for enhver til at erklære sig frit ud. Enhver, der ikke er *for* Korset og Genløsningen, der blev udvirket der, er *imod* dem. Den, som ikke samler, adspredter. Enhver, der er tavs om denne Sag, naar den angribes af Fjender paa alle Sider, enten det er Frygtens, Skammens eller Ligegyldighedens Tavshed, er ikke værdig til Sandheden og vil sikkert være en af dem, der hurtigt snubler. Enhver, der af en eller anden Grund sidder ledig, medens Korsets Banner angribes, er ikke værdig til Navnet, en Korsets Stridsmand, og vil ikke blive regnet med blandt Sejrvinderne, der skal arve alle Ting. Og Gud tillader selve disse Sigtelser for at udskille alle, som ikke er Sejrvindere, og for at prøve og afsløre den lille Hjord, der ligesom Gideons Bande vil, om end faa i Antal, dele deres Høvdings Sejr og Æresbevisninger i Herlighed.

Er I beredt paa Følgerne af dette, kære Brødre og Søstre? Sandhedens Rustning er blevet givet dig for nogen Tid siden; har Du iført dig den? Har du gjort den til dit Skjold og Panser, dit Forsvar imod alle den Ondes gloende Pile.

Lad dig ikke bedrage af de Redskaber, Modstanderen ofte bruger. I denne Sag vil han være lige saa listig som i sin Fremstilling af de bedrageriske Mistydninger af Sandheden.

Træffende har Profeten lignet denne smitsomme Gift ved en Pest. (Ps. 91, 6.) En Pest breder sig, fordi Folk er i en legemlig Tilstand, der gør dem modtagelige for Sygdom. Lægerne siger, at de, hvis Legemer er i en god, sund Tilstand, kun staar i ringe Fare for at angribes af Sygdom. Paa samme Maade vil en aandelig Pest florere, ikke alene fordi alle de vil være udsat for den, som ikke med klar Forstaaelse værdsætter Kristi Lære, men ogsaa af en anden Grund. Fra Hjertet udgaar Livet; derfor er det det nødvendigeste af alt, at *Hjertet* er i en ret Tilstand. Hvorledes er dit Hjerte? Er det hovmodigt, pralende, uafhængigt, selvbevidst, egenraadigt? Om det er saa, saa tag dig i Agt; du vil da være meget udsat for denne Epidemi, lige meget hvor langt du kan synes at være fra den.

„Giv mig et ydmygt Hjerte blot,
som paa sin Frelser tror,
som du kan fylde med alt godt,
og hvori selv du bor.“

Med et saadant Hjerte er du sikker. Om du er ydmyg og sagtomodig, vil du aldrig tænke paa at genløse dig selv fra den Fordømmelse, som du arvede gennem Adam, ved at opofre nuværende syndige Ønsker, men du vil fly til Korset, hvor Gud selv aabnede Kilden mod Synd og Urenhed. aabnede Kilden mod Synd og Urenhed.

Forarger dette dig?

Vi antager, at denne Artikel vil forarge nogle, skønt den ikke har til Hensigt at forarge nogen. Den er skrevet som de *sagtmodiges* Forsvar imod Vildfarelsens Spidsfindigheder. Hvem skal stige op paa Herrens Bjerg [i det tilbudte Rige], eller hvem skal staa paa Hans hellige Sted? Den, som har et rent Hjerte [som er ivrig efter at ligedanne sit Liv efter Hellighedens Principper], som ikke har vendt sin Hu til Løgn [som ikke udvikler jordisk Ærgerrighed eller Hovmod, men taalmodigt venter paa den Herlighed, som skal følge efter den nuværende Selvopofrelse] og ikke har svoret falskelig [tilsidesat og foragtet sin Pagt med Gud]. Han skal modtage Velsignelse fra Herren [Rigets Herlighed og Medarbejdet med Kristus] og Retfærdighed [Fuldkommenhed, fuldstændig Udfrielse fra nuværende Svagheder o. s. v.] fra sin Frelses Gud.“ (Ps. 24, 3—5.) „Søg Retfærdighed, søg Sagtomodighed; kanske I vorde skjulte paa Herrens Vredes Dag [denne onde Dag — denne Dag, hvor der er Snarer, Fælder, flyvende Pile og ødelæggende Pest].“ (Zef. 2, 3.) „Vaag og bed, for at I ikke skal falde i Fristelse“ — for at „eders Tanker ikke skal fordærves og vendes bort fra den enfoldige Trøskab imod Kristus“. Lad alle de *sagtmodige* være fuldt ud vaagne i denne Prøvelsens Time. Og medens mange lægger Snublestene for „Fødderne“ af Kristi Legeme, saa lad dog hver Korsets Stridsmand være aarvaagen, ikke alene til selv at staa, men ogsaa til at hjælpe andre til at staa — holde „Fødderne“ oppe. — Salme 91, 11. 12. (1. Juni 1916.)